

П'єсу створено в рамках II Лабораторії НСТДУ

П'ЄСА PRESENT PERFECT

Антиутопічна драма

Ольга Анненко

П'єса включає розмови з чат-ботами Replika та Mitsuki

Дійові особи:

Надя (95 років) – на вигляд 40

Алтин (105 років) – на вигляд 50

Тарас (18 років) – хлопець, пізніше – Робот-Лелека 1

Орися (14 років) – дівчина, пізніше – Робот-Лелека 2

Сашенька (18 років) – дівчина Тараса

Вікторія – віртуальний асистент

СЦЕНА 1

Голос Вікторії. Вдягніть, будь ласка, окуляри віртуальної реальності. В ефірі позитивні новини! За невдягнення окулярів ваш рейтинг буде знижено на 5 пунктів.

Надя, Алтин і Тарас сидять на дивані – усі в VR-окулярах, сміються.

Алтин. Е-хе-хе-до-кхи-кха-по-буе-ахик-мо-кхе-жіль...

Алтин хапається за серце, падає на підлогу.

Тарас (знімаючи VR-окуляри). Тато, що? Серце знову?!

Надя. Як він заїбав!

Тарас (Наді). Ти що! Це ж тато! І мун-карта на нього оформлена. (Алтину) Тримайся, я швидко! Вже біжу нове друкувати.

Тарас швидко йде до кімнати. Звуки працюючого принтера – друкує.

Голос Вікторії. Вдягніть, будь ласка, окуляри віртуальної реальності. За невдягнення окулярів ваш рейтинг буде знижено на 5 пунктів.

Надя (голосу). Ти що не бачиш, людина помирає!

Голос Вікторії. На 5 пунктів.

Надя (голосу). Ненавиджу тебе!

Алтин (*хрипить*). До-кхе-по-кхе-мо...!

Надя. (*Алтину*) Ага, допоможуть вони. Чекай! Все одно 5 пунктів зняли.

Надя розстібає Алтину кожу на грудях – як куртку на блискавці – дістає із грудей старе серце – відшвирює в сторону.

Надя (*Алтину*). Знала б, що стільки років доведеться з тобою, старим вилупком жити, хер би за тебе заміж вийшла.

Забігає Тарас – в руках нове серце.

Тарас. Що ти кажеш?

Тарас засовує серце в Алтина, робить масаж серця.

Надя. Кажу, партнера треба обирати зважено!

Тарас. Та я обрав вже!

Надя. Обрав він... І чим ти думав, коли обирав? У неї рейтинг 913, а у тебе 485. (*на Алтина*) А з цією пригодою вже 480.

Тарас. Нам це не заважає.

Надя. Ой! «Не заважає»... Відійди! (*енергійно робить масаж Алтину сама*). Ти в мене, синку, занадто піднесений. Наче не на Землі живеш. Не можна так!

Тарас. А я і не живу на Землі. Я на Місяці живу. Подумки. Засинаю вночі і літаю собі, літаю. Думаю, може податися мені в космонавти?

Надя. Фу на тебе! Ти знаєш, що вони там роблять, на тій орбіті?

Тарас. Та чутки це все.

Надя. Чутки на рівному місці не з'являються.

Тарас. Тоді на часову війну піду. Там за поранення мун-карту дають, а якщо помреш героєм – то дозволяють дитину ембріонувати – посмертно!

Надя (*сплескуючи руками*). Мати Васелева! Посмертно?! І що далі? З ким вони оце твоє добро з яєчок змішають?

Тарас. Ну, як? Там же проект...

Надя. Проект-хуєкт... Не вірю я їм!

Тарас. Мамо, ну що ти лаєшся постійно?! У них там проект «Відродження нації». Генний матеріал героїв сучасності змішують з ДНК найвідоміших українських жінок 20-го століття.

Тарас. Самі всі на Місяць з'їбалися, а нам – як хочете, так і відроджуйтеся. (*на небо*) Дякую, дорогі експериментатори! Все життя мріяла мати онуків від Лесі Українки!

Тарас. Чого зразу від Лесі Українки... Не тільки ж вона була видатною.

Надя. Шо за життя таке настало? Жери шо хочеш, пий, шо хочеш – а тошнить так, шо нічо не хочеться.

Тарас. Present perfect. Думай про present – бо тут все perfect.

Надя. Втомилася я від цього perfect. *(на Алтина)* І цей ще – з серцем своїм не здохне ніяк.

Надя б'є Алтина по грудях – Алтин кашляє.

Алтин. Чого так довго? Лець не помер.

Надя *(надягаючи VR-окуляри)*. Закрий рота і дивись смішну передачу. Якщо будемо голосно іржати, може повернуть нам ті клятї п'ять пунктів.

Тарас. Полечу в космос – і не треба буде сміятися через силу!

Алтин. На орбіту? Там, говорять, таке робиться...

Надя. І я йому казала!

Тарас. Та чутки то все.

Всі трое надівають VR-окуляри, регочуть що є сили.

Заходить Оріся.

Надя. Доню, сідай з нами!

Оріся. Не можу, у мене проект. Ми в нашій освітній лабораторії записуємо відео-звернення до майбутнього покоління!

Надя. Молодець! Іди, розвивайся поки можеш – хоч тобі про ці клятї рейтинги поки не думати.

Алтин. Вже скоро і їй прийдеться. Вже округла така.

Надя. Може врятуємо... Може вдасться...

Оріся надіває VR-окуляри, відходить.

Оріся. Привіт, тобі – майбутнє покоління! Мені 14, я поки дівчина, але мама казала, що коли я виросту – я теж стану мамою.

У моєї мами була мама – і вони жили в Донецьку. Це був ще Совецький союз. У тої мами теже була мама – теже був Совецький союз – але ще кандовіший. Про інших мам я нічо не можу сказати – всі або з голову померли, або їх розстріляли. Але вони точно були! І жили вони до самої першої волохатої древньої мами, що будувала дім з ікел мамонтів. У тому домі ця волохата мама і помирала. Зараз у нас тут майже не помирають – у нас є принтери і ми друкуємо органи. І живемо собі мрією, що колись переїдемо на Місяць!

На Місяці добре!

Там стільки кратерів, стільки морів – гуляй – не хочу. А на Землі, сильно не погуляєш – або піщана буря накриє, або метеоритами завалить. Тому, живемо ми в бункері, схожому на дім з ікл. Повернулися, як то кажуть, до істоків. Правда, на відміну від древньої волохатої мами – у нас ніхто не народжує.

Після страшної епідемії дітей виношували сурогатні матері. Виношували, звичайно, в Україні, бо за неї знову ніхто не заступився. Мама розповідала, страшне було – на вулицю вийдеш – у всіх животи пухлі. Але з'явилася нова проблема – українки дітей виношували, але не віддавали, бо вже їх полюбити – і триндець. Скільки не намагалися відібрати, а українки тільки дулі крутили.

Тоді вже у всього світу урвався терпець – всі люди генний матеріал свій здали, самі себе стерилізувати – і дитину тепер хер получиш. Тільки якщо помреш героєм!

Дітей з пробірок виношують Роботи-Лелеки – на дев'ятому місяці живіт у них розкривається квіточкою, а там лежить дитинка.

У древньої мами не так було – у неї діти народжувалися прямо з піски. І зараз вважають, що це фу. Але мама говорить, що це не фу – а радість.

По секрету розкажу.

Якщо повезе, то мене не стерилізують. І коли я виросту, то дитинка в мене буде не з пробірки, а прямо отсюда от.

Орися торкається себе внизу – знімає окуляри – помічає на руці кров.

Орися (*кричить*). Мамо! Це кров?

Надя (*підхопилася, пошепки*). Доню, тихо. Це все нормально. Ти тільки не кричи. Це все добре. Ти тільки мовчи. Тільки не слова. Тільки нікому.

Алтин. Місячне? Треба дзвонить! Повідомляти! Такі правила.

Алтин натискає на кнопку виклику.

Голос Вікторії. Чим можу допомогти?

Алтин. У дочки місячне почалося!

Голос Вікторії. Відправляю спостерігача.

Надя (*голосу*). Він помилився! Це просто соус! Помидори! Клюква! Вино розлилося! (*Алтину*) Скажи щось, чого ти мовчиш?!

Алтин. Надя, так не можна! Треба повідомляти.

З'являється Вікторія – інспектує струйки крові поміж ніг.

Вікторія. Вітаю тебе, Орися! Ти стала дівчиною. Збирайся в лікарню.

Надя (*не дає забрати*). Це вона ногу порізала. Ідіть собі.

Вікторія. Відійдіть, або я знижу ваш рейтинг.

Надя продовжує стояти.

Вікторія. Знижую на десять пунктів. Зараз у вас – 215 пунктів. Відійдіть! 205! Ходім зі мною, Оріся.

Оріся (*плаче*). Я боюся.

Вікторія. Не треба. Це проста операція.

Оріся. Мамо!

Надя робить крок до Орісі.

Вікторія. Знижую ваш рейтинг до 195! Якщо продовжите – я забороню вашій родині користуватися принтером.

Тарас. Мамо! Як без принтера? Тато ж помре!

Надя. Не відійду. Сам винен.

Тарас (*Вікторії*). Вона не серйозно! Це жарт! (*Наді*) Мама!

Тарас відтягує Надю.

Вікторія та Оріся йдуть.

Тарас. Як ти можеш?! Це ж батько, у нього серце, а Орісю все одно б забрали! Всіх забирають! Такі правила.

Надя. Знаю, що забрали. І знаю, що з ними стало потім! Помре вона, от побачиш. Помре!

Тарас. Помре, бо сама її доведеш своїм депресняком! Бачити тебе не можу.

Тарас йде геть.

Надя (*наздогін*). Ти бачити мене не можеш, а я з самого твого народження не можу на тебе надивитися!

Алтин. Все, заспокойся.

Надя (*Алтину*). Все через тебе! Я так мріяла виросте дівчинка, завагітніє, народить малятко.

Алтин. Вічно твої мрії. Від кого вона народить?

Надя. Від хорошого хлопця!

Алтин. Так стерилізовані всі!

Надя. Світ великий – знайшла б когось! А тепер хер за шоку вона знайде.

Алтин. Такі тепер правила.

Надя (*різко*). Я тебе зараз вб'ю!

Алтин. Не вбивай! За це рейтинг знижують.

Надя. Придурок.

Голос Вікторії. Вдягніть, будь ласка, окуляри віртуальної реальності. В ефірі позитивні новини! За невдягнення окулярів ваш рейтинг буде знижено на 5 пунктів.

Алтин і Надя сідають на диван.

Надя. Це що, знову ранкові новини?

Алтин. Вони тепер їх по два рази на день повторюють.

Надя. Зовсім подуріли вони там на орбіті.

Алтин і Надя надівають VR-окуляри, сміються.

СЦЕНА 2

Тарас в VR-окулярах говорить з Сашенькою. З'єднання нестабільне.

Тарас. Привіт! Як ти?

Сашенька. Чудово! Ми летіти першим класом, нас пригощали чаєм з водоростями – так незвично – цю бурду можна і пити, і їсти, прикинь.

Тарас. Не трясло?

Сашенька. Ні. А от вас буде сильно трясти. До Землі такий метеорит летить!

Тарас. Нічо. Не динозаври – не вимремо.

Сміються.

Тарас. Розкажи: який він – Місяць?

Сашенька. Прикольний. Я була біля кратера Гагаріна – там новий торговельний центр. А завтра поїдемо на Море Дощів – засмагати. А ти як? З мамою говорив?

Тарас. Та все яюсь...

Сашенька. Ти що – передумав?

Тарас. Ні! Я хочу! Але... Цього тижня знову мун-карти розігрують. Може повезе – тоді ми всі – переїдемо.

Сашенька. Нащо ви мені всі? Ти мені один потрібен.

Тарас. А як я батьків кину? І Орисю... Орися сьогодні поїхала на операцію... Як там вона в вас називається?...

Сашенька. Обнуління?...

Тарас. Так.

Сашенька. Ну, чого на них сили витратити? За себе думай. За нас. Думаєш?

Тарас. Думаю.

Сашенька. Що думаєш?

Тарас. Та всяке...

Сашенька. Ну, як всяке, то... Як до мене на Місяць переїхати збираєшся?

Тарас. Піду працювати! У космонавтів там, я бачив, нова форма – срібляста. Влаштуюся на торгову ракету. Буду займатися міжпланетною доставкою, а жити на Місяці. З тобою.

Сашенька. Тобі пасуватиме сріблястий костюм. (*еротично*) Надінь датчик на пальці. У мене для тебе сюрприз.

Тарас (*заінтриговано*). Є.

Сашенька. Оце тобі стимул – перебирайся скоріше до мене. Відчуваєш?... Як тобі?

Тарас (*здивовано*). Незвично.

Сашенька. Незвично, але приємно?

Тарас (*піднесено*). Вона там вся така?

Сашенька. Ні, тільки в кратерах, а там де моря – ніжніша. Оце базальт місячного моря, а це – KREEP-породи.

Тарас. Місячна земля! Так в реальності хочеться доторкнутися. Цікаво, що земля на Землі називається земля, а на Місяці – не місяць, а теж земля.

Сашенька. Тут не земля, а ґрунт, бо на ньому нічого не росте. Хоча на Землі вже теж нічого не росте.

Тарас. Не скажи! Я тут таке знайшов! Простягни руку, торкнися.

Сашенька (*скрикує*). Ай! Боляче!

Тарас. Це будяк. Немає в мене квітки, яка не колеться, а то б подарував.

Сашенька. Може колись подаруєш. А тепер цицьки мої потрогай. Як тобі?

Тарас. Нові?

Сашенька. Ага. Оці дві нові, а ці дві я просто трохи збільшила. Подобається?

Тарас. Я до двох звик.

Сашенька. Дві – то вже не модно. Тут всі так ходять – підтримують проект «Крок до природи».

Голос Вікторії. Вдягніть окуляри віртуальної реальності. В ефірі – щорічний розіграш мун-карт!

Тарас (*Сашеньці*) Козочка моя, чотирьохцицькова, я відключаюся – тут розіграш починається! Побажай мені удачі!

Сашенька. Удачі! До зустрічі на Місяці!

Тарас біжить на диван до своїх.

СЦЕНА 3

Надя, Тарас і Алтин сидять на дивані в окулярах.

Тарас (*азартно*). Ну, давай! Діставай вже! (*скандує*) Пилипенки! Пилипенки!

Голос Вікторії (*оголошує*). Цього тижня мун-карту отримують – Бойченки...

Надя (*Тарасу*). Не кричи! Зараз витягнуть!

Алтин. Не витягнуть.

Надя. Я з пиздюками не розмовляю.

Голос Вікторії (*оголошує*). Наступні – Черненки!

Надя. Сидить, каркає. Під ніж, сука, дитину відправив.

Голос Вікторії (*оголошує*). Круглови!

Тарас (*з нетерпінням*). Ну, давай! Чого ж ти?!

Алтин. Не треба було Орисі мізки ідеями про дитину замилювати. Маємо підкорятися правилам.

Надя. А я не хочу нікому підкорятися!

Голос Вікторії (*оголошує*). Мазуркевичі!

Алтин. От маєш... Докотилися. А так мріяли жити в Європі!

Надя. А тепер Європа в жопі... Італія – під водою, Португалія, Іспанія – під водою, Ірландія – спилася, Швеція і Данія – в депресії. Хто лишився?

Тарас (*кричить*). Пилипенки! Пилипенки!

Надя. Точно! Одні ми, Пилипенки, на всю Європу і лишилися.

Голос Вікторії (*оголошує*). І останню мун-картку на сьогодні отримує родина Смирнових. Вітаємо переможців. Інструкції щодо переїзду на Місяць будуть надіслані вам індивідуальним кур'єром. Наступний конкурс відбудеться 11 вересня 2073 року. До зустрічі!

Тарас (*у розначі*). Ну, чому це не ми?!

Надя. Нічого. Буде ще розіграш у вересні!

Тарас. Можна твоєї крапельниці трохи?

Надя. До двадцяти одного року не можна.

Тарас. У душі мені двадцять один!

Тарас підключає крапельницю – закриває очі.

Надя. Нам би до зими звалити – бо ще одну ядерну зиму я не переживу.

Алтин. Та не виграємо ми у вересні!

Тарас. Чого не виграємо?

Надя (*Тарасу*). Кого ти слухаєш?

Алтин. Не угнітай мене.

Надя. Кого я угнітаю? Угніт'юнний, блін! Кажі собі на здоров'я, що ти там хотів? В Орісі надію відібрав, давай, тепер – у старшого відбери!

Тарас. Тато, чого ми не виграємо?

Надя (*Алтину*). Ну? Чого ти мовчиш? Відповідай!

Алтин. І відповім! (*Тарасу*) Ми не виграємо мун-картку тому, що я від неї відмовився.

Надя. Що?!

Тарас. Як?!

Алтин. Я не хочу на Місяць. Хочу тут померти.

Надя (*обурено*). Так умирай! А від картки нахера було відмовлятися?!

Алтин. Бо якщо я умру на Місяці – мене випулять у відкритий космос. А я хочу, щоб мене на рідній землі закопали.

Надя. Я закопаю тебе на рідній землі! От прямо сьогодні. Тільки лопату знайду. Придурок кос-міч-ний!

Надя йде.

Тарас (*до Наді*). Мама, не треба! Це він просто, щоб тебе позлити!

Надя повертається з лопатою.

Надя (*Алтину*). Вставай. Пішли. Рідна земля вже чекає на тебе.

Алтин. Ну, що ти, Надь! Живцем будеш мене закопувати? У мене серце тільки через тиждень відмовить.

Надя. Нічо. Полежиш, подумаєш о житті. Пішли.

Алтин. І піду! Як ти мене... (*на горло*) Отут уже ти!

Надя і Алтин йдуть до виходу.

Тарас. Мама! Тато! Ви чого? Так не можна. А рейтинг?

Надя. Рейтинг-хурейтинг!

Тарас. Мамо, не вбивай! Він же – тато мій!

Надя (*у розпачі*). Та не твій він тато!

Сама злякалася – що сказала

Алтин (*з погрозою*). Закрий рота. (*Тарасу*) Сину, не слухай цю нервну!

Надя. Заїбалася я мовчати! Тарасе! Він не твій тато. Не твій, і не Орисин!

Алтин. Ну, тепер вже я тебе закопаю.

Борються за лопату.

Надя. Ой, ой, ой як він правди боїться!

Алтин. Чого мені боятися? (*Тарасу*) Це правда, сину! Я не твій біологічний тато! (*Наді*) Задоволена?

Тарас. Як не мій? А де ж тоді мій?

Алтин. Це ти вже у мами питаєш!

Тарас. Мама!

Надя. Я не знаю де твій тато. У 2025-му я виносила вас, двох близнюків, як сурогатна мама. Виносила – але біологічним батькам не віддала.

Тарас. Яких близнюків?

Надя. Тебе і Орисю. Ви були у мене двоє близнюків.

Алтин (*Наді*). Скажи мені, нащо ти все це почала? Дурепа!

Надя. Не ругайся, блядь, при дитині!

Тарас. Як так може бути?! Які ми близнюки, якщо мені – 18, а Орисі – 14?

Надя. Це ви зараз не близнюки – бо ви захворіли у 2027-му і померли. Уряд ввів карантин, але люди після коронавірусу тільки відійшли, ніхто вже вдома закриватися не хотів. От і повмирали майже всі.

Тарас. У 2027-му? Чекай, як же я помер? Ось же я!

Надя. Ну, це тому, що вас наново зробили! В пробірці! Почалися перші спроби відродження по ДНК. Я подала заяву, щоб вас відробити – а мені відмовили. Але ж ти мій характер знаєш?! Я пішла скандалити! Там, в Інституті генної інженерії зустріла (*на Алтина*) от його. Щоб йому пусто було!

Тарас (*Алтину*). Це правда?

Алтин. Правда. Я працював там старшим науковим співробітником експериментальної генетичної лабораторії. Молодим був, перспективним, неодруженим.

Надя. А ти ж мій характер знаєш!

Алтин. І от я секретно віродив вас. По тихому. Щоб ніхто не знав. Так і лишився на лаборантській посаді, хоча б міг стати професором. Але ж зустрів Надю, і...

Надя. А ти ж мій характер знаєш!

Алтин. Я її полюбив, одружилися. А потім віродив у 54-му – тебе, а вже у 58-му – Орисю.

Надя, наче дякуючи, опускає лопату.

Алтин. Чого лопату опустила. Пішли, закопувати будеш! Я ж стільки поганого у житті твоєму зробив.

Надя. Передумала.

Алтин. Отже, переродитися я вам допоміг, а на Місяць – то вже без мене. Я тут помру.

Надя. Ой, невже колись таке щастя настане!

Заходить Орися.

Надя. Доню! Ти як? Сідай з нами.

Орися. Нормально. Піду в свою кімнату. Мені ще проект робити.

Орися йде – кожен йде за нею, хоче якось заспокоїти, але що тут скажеш.

Голос Вікторії. Тарасе, вам телефонує Олександра. Вам телефонує Олександра. Перевести дзвінок на загальний екран?

Тарас (батькам). Це моя Саша! Може нарешті з нею познайомитися?

Надя. Вона мені не подобається.

Алтин. Тобі ніхто не подобається!

Тарас (батькам). Ясно. (Вікторії). Пішов у свою кімнату.

Тарас йде геть.

Надя. Недобре це! Відчуває моє серце... Треба поговорити з ним.

Алтин. От сама і говори тепер. Бо я ж – не його батько!...

Надя підходить до кімнати Тараса.

Надя (шепоче під ніс, намагаючись знайти слова, щоб розпочати розмову). Батько є – убив би, а нема — купив би... Не той батько – хто родив, а той – хто виростив!... Все купиш, лише тата й мами — ні... (Алтину) Не знаю, як йому пояснити, що на Місяці краще не буде?

Алтин. І я не знаю.

Надя не знаходить слів, відходить від дверей.

СЦЕНА 4

Тарас у VR-окулярах говорить з Сашенькою – поводить відсторонено.

Сашенька. Заціни, тепер кожного дня мій колір шкіри та волосся буде змінюватися на один з кольорів веселки: червоний, помаранчевий, жовтий...!
(*ображено*) Ти не слухаєш мене зовсім.

Тарас. Слухаю...

Сашенька. І що я сказала?

Тарас. Не знаю... (*у розпачі*) Я не знаю, хто я! Вони мені не рідні.

Сашенька. Хто не рідні?

Тарас. Пилипенки.

Сашенька. Мене батьки також ніколи не розуміли. Але воно і на краще!
Стимул. Скоріше від них втечеш.

Тарас. Може і так.

Сашенька. На космічну станцію вже телефонував?

Тарас. Ще ні.

Сашенька. Ну, то давай! Прямо зараз. Вікторіє, з'єднайте Тараса з орбітальною станцією «Веселка».

Голос Вікторії. З'єдную.

Тарас (*голосу*). Не треба! (*Сашеньці*). Я потім, пізніше! Розкажи ще щось про Місяць!

Сашенька. Не буду! Приїдеш, сам побачиш. Цьом. До зв'язку.

Голос Вікторії. Олександра відключилася. З'єднувати з орбітальною станцією?

Тарас. З'єднуйте.

Пряма трансляція з орбіти. На орбіті космонавти, гуманоїди, невідомі космічні істоти – всі поєдналися в оргазмічне коло, стогнуть в екстазі.

Тарас мовчки дивиться на дійство.

Тарас. Що вони роблять?

Голос Вікторії. Це міжпланетний експеримент. Усі учасники вступають у міжгалактичні статеві стосунки.

Тарас. Навіщо?

Голос Вікторії. Я ж сказала, це експеримент.

Тарас. А яка його мета?

Голос Вікторії. Зайняти всіх. Поки вони тут, там, на інших планетах, ніхто не воює.

На Тараса дивиться гуманоїд, махає йому, кличе у коло.

Голос Вікторії. Хочеш приєднатися? Тебе запрошують. Космонавтам видають сріблясті костюми та мун-карти. Будеш жити на Місяці.

Тарас. Не хочу.

Голос Вікторії. Твоя дівчина засмутиться.

Тарас. Я не хочу.

Голос Вікторії. З'єднаю тебе з нею.

Коло і гуманоїд зникають, з'являється Сашенька.

Сашенька. Ну, як? Тебе взяли?!

Голос Вікторії. Його запросили у коло. Він підходить.

Сашенька. Вітаю! Я не сумнівалася!

Тарас. Слухай, я не.... Давай пізніше поговоримо, добре?

Тарас вимикає відео.

Чутний голос Наді крізь двері.

Голос Наді. Тарасику, поговори зі мною.

Тарас відкриває двері, обімає маму.

Тарас. Про що з тобою поговорити? Я не знаю. Давай мовчки посидимо, добре? Як колись, коли люди кудись далеко від'їжджали. Такий буде у нас експеримент.

СЦЕНА 5

Орися у своїй кімнаті надіває VR-окуляри

Орися. Привіт тобі, майбутнє покоління! Ну, от він і настав – мій перший день, у якому я – «нульова». Більше в мені немає яєчників. Відчуваю себе якоюсь недо... Вони кажуть, це корисно, це продовжує життя. Тепер мої яєчники живуть у спеціальному приладі і виробляють яйцеклітини. А з них вони виробляють дітей, яких я ніколи не побачу.

А я вже наче й не потрібна.

Сьогодні мій перший день, коли я – жінка. Вони підняли мій процент розкнутості і зареєстрували на сайті нульових. Вони кажуть – отримуй сексуальну насолоду.

Це перспективний напрямок – пошук себе і своїх сексуальних фантазій. За такі дослідження піднімають рейтинг. Такі дослідження дарують тобі популярність.

Вони кажуть – якщо я буду наполегливою – отримаю статус «Дослідниця».

Вони кажуть, що ліжко – це поле бою. Я маю перетинати свої сексуальні кордони. Я маю битися до нестями і в безсиллі засинати. А потім – новий ранок – і знову війна. І я знову кидатимуся в бій. Отже, я йду на війну!

Орися роздягається і несеться в бій.

СЦЕНА 6

Тарас у своїй кімнаті.

Голос Вікторії. Аудіо-лист записується.

Тарас. Вибач, Шурка! Я не зміг тобі розказати... Я йду на війну – бо з космонавтикою і орбітою... Не вийшло.

Я, до речі, не спитав, на якій стороні Місяця ти живеш – на тій, що ми бачимо з Землі, чи на протилежній? Краще звісно, щоб на нашій.

Сьогодні у нас місячне затемнення. А у вас там, виходить – земне? І що там ще, крім нашої Землі видно? Є там Бог? Шуткую. Знову ці мої динозаврові жарти.

Голос Вікторії. Час вийшов. Запис збережено. Ви готові приступити до бою?

Тарас. Можна ще речення дописати?

Голос Вікторії. Ні.

Тарас. Я хотів сказати, що кохаю її.

Голос Вікторії. Ні.

Тарас. Сука!

Голос Вікторії. Саме так. Ви готові приступити до бою?

Тарас. Готовий.

Вмикається онлайн-гра

Голос Вікторії. Вітаю вас у грі «Війни за участю України». Оберіть будь-ласка період: «Антський союз», «Київська Русь», «Козацтво та повстання», «Запорізькі козаки», «Боротьба проти іноземної влади», «Війна за

Незалежність», «Друга Світова війна», «Війни за участю України в 20 столітті», «Війни за участю України в 21 столітті».

Тарас. Обираю Україну 21 століття!

Голос Вікторії. Оберіть подію: «Конфлікт в Македонії», «Війна в Іраку», «Операція «Океанський щит», «Війна на Сході України»...

Тарас (*перериває*). Війна на Сході України!

Голос Вікторії. Оберіть бій: «Бої під Слов'янськом», «Бій під Металістом». «Облога Луганська», «Наступ на Маріуполь». «Іловайський котел»...

Тарас (*перериває*). Іловайський котел!

Голос Вікторії. Бої за Іловайськ відбувалися з 18-того по 29-те серпня 2014-го року. У ході домовленостей українські війська розстріляли.

Тарас. Я знаю. Тато розповідав.

Голос Вікторії. Цей бій був програний.

Тарас. Я знаю. Тато там був.

Голос Вікторії. Ми направляємо вас в минуле. Якщо ви зміните результат бою з поразки на перемогу – то отримаєте 1000 пунктів рейтингу і мун-карту. Якщо загинете – посмертно матимете дитину.

Тарас. Знаю.

Голос Вікторії. Бажаю успіху!

Тарас. Починаю бій. Розбиваю 8-му гвардійську бригаду, захоплюю 13 полонених і танк Т-72Б3. Знешкоджую бригаду дезертирів. Доходжу до 92 та 42 бригад. (*гукає*) «Не здавайте позицій!» Сідаю в танк, їду до 2-го батальйону «Донбас». Треба попередити, що вихід військ – це пастка. Не бачу їх. Вилізаю з танка. (*кричить*) Йду через ріку, через хащі, через поле.

Поле!

Нічого собі...

Це ж квіти.

Не бачив таких.

Пахнуть.

Кольорові.

Такі я тільки на малюнках бачив.

Це я знаю – це маки! (*голосу*) Зробити фото, відправити моїй Сашці!

Голос Вікторії. Фото відправлено.

Тарас. А це волошки! Зробити фото, відправити.

Голос Вікторії. Відправлено.

Тарас. А це цикорій! Фото. А далі ще тирлич, дельфініум, люпин... Міна?

Голос Вікторії. Міна! Фото відправлено.

Вибух.

Чутний нелюдський, а якийсь тваринний крик Сашеньки.

Голос Вікторії. Бій закінчено. Ви програли.

Орися, борючись у власному, віртуальному бою, падає в поле квітів.

СЦЕНА 7

Надя, Алтин і Орися сидять на дивані в чорному.

З'являється Вікторія – за нею стоїть Робот з обличчям Тараса.

Орися. Мамо, мій рейтинг вже 400!

Вікторія. Співчуваю вашій втраті.

Орися. Тато, мій рейтинг вже 400!

Надя. Чому у робота обличчя Тараса?

Алтин. Як ви можете? Він помер!

Надя. Ви там всі йобнуті.

Орися. Ви мене чуєте?

Вікторія. Це Робот-Лелека. У нього в животі – відтворена ДНК-копія вашого сина Тараса поєднана з ДНК відомої української оперної співачки 20 століття, Соломії Крушельницької. Зважаючи на те, що ваш син загинув за Батьківщину, ми даруємо йому шанс продовжити рід. Дякуємо за сина-героя!

Вікторія зникає.

Надя (до Робота). У тебе в животі мій онук.

Робот-Лелека 1. А як його будуть звати?

Надя. Тобі не похер?

Робот-Лелека 1. Злість потрібна тільки для того, щоб боротися з несправедливістю. Нікому не хочеться бути злим, та все ж – іноді це корисно.

Надя. Довбаний робот!

Орися. Я пішла піднімати рейтинг. Мене взагалі хтось чує?

Алтин. Чує! Не кричи. Гарно попрацювати над проектом.

Орися йде, Надя – до дверей.

Надя. Я пішла пройдуся.

Алтин. Куди ти підеш? Через три хвилини – піщана буря!

Надя стукає дверима – пішла.

Робот-Лелека 1. Піщані бурі небезпечні для легенів, очей та носоглотки.

Алтин (Роботу). Вона любила його. І я тебе любив. Ти так на нього схожий.

Алтин міцно обнімає Робота.

Голос Вікторії. Метеоритний дощ починається через три-два-одну секунду.

Земля трясеться і здригається.

Алтин зривається на вихід – заносить поранену Надю.

До кімнати вбігає напівгола Орися.

Орися (кричить). 420! 430! 440! Це падіння в яму гівна. Я досліджую, але нічого не відчуваю! Це нормально, мамо? Мамо!

Алтин. Орисю, вмикай принтер. Вона не дихає!

Орися біжить геть. Вмикається і жужжить принтер.

Орися. Мамо, ти в порядку? Поговори зі мною, мамо! Бо я не в порядку!

Робот-Лелека 1. Якщо хочеш бути щасливим, не оглядайся на past, не хвилюйся про future, сконцентруйся на житті in present. Meet you present perfect.

Орися. Я не можу сконцентруватися на present. Це нормально, мамо?

Робот-Лелека 1. Meet you present perfect.

Надя (прийшла до тям). Ні, це ненормально!

Робот-Лелека 1. Meet you present perfect.

Алтин. Мамі не можна хвилюватися!

Робот-Лелека 1. Meet you present perfect.

Орися. Заткніть його хтось! Мамо! Заткніть ці чортові голоси!

Орися замахується на Робота, Надя зупиняє.

Надя. Стій! Не чіпай. У нього в животі дитина!

Орися біжить в сльозах геть.

СЦЕНА 8

Орися. Привіт тобі, майбутнє покоління! Вони кажуть – все лікує один укол – раз і не болить. Я накачала губи, переробила ніс, зробила брови, змінила розріз очей. У мене вісім цицьок, а ще копита і роги. Я приймаю участь в проекті «Крок до природи». Я достатньо природня?

Мені так важко... У мене відчуття, наче я метеорит ковтнула.

У мене метеорит, а у нього – живіт.

Орися довго дивиться на живіт Робота-Лелеки 1.

Орися. Я постійно про його живіт думаю. Великий, круглий, теплий. Такий бажаний. *(Роботу)* Я теж хочу мати дитину.

Робот-Лелека 1. Ти колись задавалася питанням – хто ти?

Орися. Задавалася.

Робот-Лелека 1. Хто ти?

Орися. Я – мама!

Робот-Лелека 1. Що це за відчуття?

Орися. Це наче ти – не просто людина, а частка усіх жінок на планеті Земля, які були впродовж існування усього людства. Я одночасно – це я, а ще моя мама, моя бабуся і так до найпершої волохатої мами, яка будувала дім із ікл. І всі ми чекаємо на диво - найкрасивіше, найароматніше, найрозумніше.

Орися дістає запальничку, плавить Роботу руку – силікон стікає на підлогу і Орися збирає його шприцом, наче наркоманка.

Орися *(набирає у шприц, наче дитинку на частинках збирає).* У мене обов'язково має бути дитина. У неї будуть очка, носик, щічки, п'яточки, пальчики, колінки, попка, сердечко і посмішка. Іди до мами, маленький зайчик! Іди до мами, мій карапузик! Назбираю тебе по краплинці.

Робот-Лелека 1. Я не просто набір думок і почуттів. Якщо забрати усі мої думки і почуття – що лишиться?

Орися *(набравши повний шприц).* Вони кажуть – все лікує один укол – раз і не болить.

Орися коле силікон в живіт – живіт розпухає, наче вона вагітна.

СЦЕНА 9

Надя і Алтин на дивані в чорному. Поруч –Робот-Лелека 1.

З'являється Вікторія – за нею Орися – але вже як Робот-Лелека 2.

Вікторія. Співчуваю вашій втраті. Оскільки смерть Орисі відбулася через занадто рідкий силікон в руці робота, ми даруємо вам нову версію Робота-

Лелеки 2, який виносить ДНК вашої Орисі. Вже за дев'ять місяців ви знову матимете доньку. Ще раз вибачте за незручності.

Вікторія зникає.

Робот-Лелека 2 сідає поруч з Роботом-Лелекою 1. Обоє з животами.

Алтин (на Робота 2). Це я у цьому винен?

Надя. Такі правила.

Алтин. А хто їх придумав?

Надя. Люди.

Алтин. А ти – людина?

Надя. Людина.

Алтин. Значить ти у цьому винна?

Надя. Виходить я... А ти? Ти – людина?

Алтин. І я – людина.

Надя. Виходить і ти винний?

Алтин. Виходить і я.

Алтин хапається за серце, стогне. Надя – до Алтина.

Надя (до Алтина). Ну, не мовчи! Тобі погано?

Робот-Лелека 1. Я відчуваю піднесення. Відчуваю природність. Відчуваю гармонію.

Робот-Лелека 2. Кажани постійно літають по колу. Ти знав про це?

Робот-Лелека 1. А вони відчувають при цьому піднесення?

Надя трясе Алтина.

Алтин. Мені вже давно погано.

Надя. Що дати? Води?

Алтин. Послухай мене: я тебе люблю. Це теперішній час.

Надя. Що з тобою – серце?

Алтин. Так – серце. Я любив тебе, Надя. Це минулий час.

Надя. Я – зараз! Де принтер? Я надрукую.

Алтин. І буду любити. Це час майбутній?

Надя. І я люблю тебе. Не пизди тільки, це тобі зараз вредно!

Алтин. Не треба принтер. Я більше не хочу.

Надя. Що не хочеш?

Алтин. Нічого не хочу. Я втомився і хочу померти на рідній Землі.

Алтин втрачає свідомість.

Надя. Сука ти гівняна! Як це – померти? Тільки спробуй мені, гандон, померти! Уйобок, блядь! Сама тебе зараз порішу! Викину на вулицю і помреш там. Відкрий очі, засранець! Відкрий очі, ушльопок ти придуркуватий! Ти чуєш мене? Чого ти мовчиш? Не мовчи, я тебе дуже прошу. Не мовчи! Що я буду без тебе робити? Як без тебе жити? Як?!

Робот-Лелека 2. Кажан літає по колу. Акула плаває по колу. Мураха бігає по колу. Чому, як думаєш?

Робот-Лелека 1. Круг – ідеальна геометрична фігура.

Роботи гладять себе по животу.

Голос Вікторії. Почався процес дематеріалізації. Через хвилину Роботи зникнуть. Зустрічайте двох нових мешканців Землі!

Животи в обох Роботів відкриваються, як квіточки – а там – маленькі, чистенькі немовлята.

Надя біжить до немовлят – рятувати.

Надя тримає немовлят на руках, плаче.

Надя. Які ж ви маленькі! Я вже й забула, які ви буваєте.

Робот-Лелека 1. Тобі хочеться, щоб життя було захоплюючим?

Робот-Лелека 2. Ні.

Робот-Лелека 1. А мені хочеться спробувати якомога більше нових речей.

Робот-Лелека 2. Якщо так – спробуй, звичайно. Живемо один раз.

Роботи зникають.

Надя тримає двох немовлят на руках. Оріся спить, Тарасик плаче.

Надя (крізь сльози). Знову ви до мене, мої діточки, повернулися. Нічого. Прорвемося. (немовляті, який плаче) Співай, мій Тарасику. От дивись, тут поруч – тьотя твоя, Оріся. А я – твоя бабуня. Співай, янголятко. У нас тут давно ніхто не співав.

Тарасик співає арію Чіо-Чіо-Сан голосом Соломії Крушельницької.

Кінець

Дата: 20 вересня 2020 року